FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

föredraget den 1 juni 1995 *

1. Consiglio di Stato vill med sin begäran om förhandsavgörande att domstolen tolkar vissa artiklar i rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker [1] och i rådets förordning (EEG) nr 193/82 av den 26 januari 1982 om allmänna bestämmelser för överföring av kvoter inom sockersektorn [2].

2. Den gemensamma organisationen av marknaden för socker infördes den 1 juli 1968 [3] på grundval av artikel 40.2 andra stycket c i EEG-fördraget. Den regleras för närvarande av förordning nr 1785/81 och syftar till att "tillförsäkra sockerbetsproducenterna sådana garantier för pris och avsättning som är begränsade till de kvantiteter gemenskapen behöver för konsumtion av socker och till exportmöjligheterna för denna produkt" [4].

3. Denna gemensamma organisation av marknaden grundas på ett system av kvoter vilket "tenderar att vid en samtidig överskottssituation på gemenskaps- och världsmarknaden hålla igen produktionen genom att närma den så mycket som möjligt till den inhemska konsumtionen allt under det att man främjar den regionala specialiseringen" [5]. De kvantiteter socker som skall produceras skall först fördelas på medlemsstaterna som sedan skall fördela dem mellan de olika producenterna.

4. I artikel 24 i förordning nr 1785/81 sker det en uppdelning mellan tre olika sorters kvoter med följande kännetecken: "A-kvoten, som motsvarar konsumtionen inom gemenskapen, kan fritt säljas på den gemensamma marknaden och dess avsättning garanteras av interventionspriset. B-kvoten är den kvantitet av tillverkningen av socker som överstiger grundkvoten ('A-kvoten') utan att överstiga 'maximikvoten', som är lika med A-kvoten justerad med en koefficient. Den kan också säljas fritt på den gemensamma marknaden, men utan garantin av interventionspriset, eller exporteras till tredje land med exportstöd ... C-kvoten slutligen, det vill säga den tillverkning som överstiger 'maximikvoten' (A-kvoten och B-kvoten), kan bara säljas i tredje land och något exportstöd utgår inte." [6]

* Originalspråk: franska.

1 — EGT nr L 177, s. 4.

2 — EGT nr L 21, s. 3.

3 — Genom rådets förordning (EEG) nr 1009/67 av den 18 december 1967 (EGT nr 308, 1967, s. 1).

4 — Kommissionens beslut (EEG) 90/45 av den 19 december 1989 om ett tillämpningsförfarande avseende artikel 85 i EEG-fördraget (EGT nr L 31, 1990, s. 32, punkt 14 [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå]).

5 — Punkt 19 i domen av den 22 januari 1986, Eridania m. fl. (250/84, Rec. s. 117).

6 — Ibidem, punkt 8.

5. Medlemsstaterna tilldelar för varje regleringsår (som sträcker sig mellan den 1 juli ett år och den 30 juni följande år) varje sockertillverkare som finns inom medlemsstatens territorium en A-kvot och en B-kvot.

6. Enligt artikel 25 i förordning nr 1785/81 tillåts medlemsstaterna att omfördela A-kvoterna och B-kvoterna mellan företagen "med beaktande av samtliga berörda parters intressen, i synnerhet sockerbetsproducenternas och sockerrörsproducenternas" [7].

7. Denna "rörelsemarginal" [8] som har tillerkänts medlemsstaterna innebär att man "vid behov kan tillgodose kravet på omstrukturering inom sockerbetsodling och sockerrörsodling samt sockertillverkning och isoglukostillverkning, både när det gäller existerande produktionsenheter och sådana som kan förväntas tillkomma" [9].

8. Artikel 25.2 har följande lydelse:

"Medlemsstaterna får minska A-kvoten och B-kvoten för vart och ett av de sockertillverkande eller isoglukostillverkande företag som är etablerat på deras territorium med en sammanlagd kvantitet som, för den period som avses i artikel 23.1, inte får överstiga 10 procent av den A-kvot eller av den B-kvot som har fastställts för vart och ett av företagen i enlighet med artikel 24.

Den begränsning till 10 procent som anges i första stycket skall inte gälla i Italien eller i de franska utomeuropeiska departementen i de fall omfördelningen av kvoterna sker *på grundval av planer för en omstrukturering* inom sockerbets- och sockerrörsodlingen och sockertillverkningen i det berörda området, men endast i den utsträckning det är nödvändigt för att möjliggöra genomförandet av dessa planer.

..." [10]

9. I artikel 25.3 anges slutligen att dessa omfördelningar av kvoter bara kan fördelas "till ett eller flera andra företag, med eller utan egen kvot, som ligger i samma område

7 — Punkt 1.

8 — Uttrycket används i sjätte övervägandet i ingressen till rådets förordning (EEG) nr 934/86 av den 24 mars 1986 om ändring av förordning (EEG) nr 1785/81 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT nr L 87, s. 1).

9 — Fjortonde övervägandet i ingressen till förordning nr 1785/81.

10 — Min kursivering.

... som de företag från vilka kvantiteterna frigjorts".

10. Vid omfördelning av kvoter i Italien i anledning av planer för en omstrukturering enligt artikel 25.2 andra stycket i förordning nr 1785/81 "kan som ett sockerproducerande företag betraktas en *grupp* sockerproducerande *företag* som är knutna till varandra tekniskt, ekonomiskt och strukturellt och som är solidariskt ansvariga för skyldigheter som, särskilt vad gäller sockerbets- och sockerrörsodlare, åvilar dem enligt gemenskapsbestämmelserna" [11].

11. Enligt ordalydelsen av artikel 25.4 i samma förordning kan dessa bestämmelser om omfördelningar av kvoter kompletteras med en förordning av rådet, i vilken villkoren för förändring av A- och B-kvoterna i anslutning till sammanslagningar eller försäljningar av sockerproducerande företag och vid försäljningar av sockerproducerande fabriker anges. Detta är just syftet med förordning nr 193/82.

11 — Artikel 9 i förordning nr 193/82, min kursivering.

12. Det anges i artikel 2.1 b och 2.1 c i denna förordning att:

"...

b) I händelse av överlåtelse av ett sockerproducerande företag, skall medlemsstaten tilldela mottagaren det överlåtna företagets A-kvot och B-kvot med avseende på sockerproduktion. Om det finns mer än en mottagare skall fördelningen göras i förhållande till den sockerproduktion som var och en av dem tar över.

c) I händelse av överlåtelse av en sockerfabrik, skall medlemsstaten minska den A-kvot och B-kvot som gäller för det företag som överlåter sockerfabriken i fråga, och öka A-kvoten och B-kvoten för det eller de sockerproducerande företag som tar över fabriken i fråga med den kvantitet som avstås i förhållande till den sockerproduktion som övertas."

13. Sålunda kan det handlingsutrymme som medlemsstaterna har tillerkänts inom ramen för artikel 25 i förordning nr 1785/81 i vissa fall — inom ramen för planer för en omstrukturering — vara obegränsat, medan medlemsstaterna har att tillämpa en strikt proportionell fördelning vid ändringar av kvoterna i anledning av i förordning nr 193/82 angivna sammanslagningar eller

försäljningar, som inte omfattas av medlemsstaternas skönsmässiga bedömning.

14. Sambandet mellan dessa båda grunder för ändringar har orsakat svårigheter vid viktiga omstruktureringsåtgärder inom sockersektorn i Italien.

15. Bolagen Cavarzere Produzioni Industriali SpA (nedan kallat "Cavarzere"), Saccarifera del Rendina SpA (nedan kallat "Saccarifera") och Italiana per la Industria degli Zuccheri (nedan kallat "SIZ") utgör gruppen Gruppo Saccarifero Veneto (nedan kallad "GSV").

16. Bolagen Cavarzere och SIZ sålde hela eller delar av sina fabriker till bolaget Industria Saccarifera Italiana Agro-Industriale SpA (nedan kallat "ISI").

17. Genom dekret av den 11 augusti 1986 [12], antaget med tillämpning av artikel 25 i förordning nr 1785/81, sågs GSV: s kvoter för sockerproduktionen regleringsåret 1986/87 över för att minskningen av dess produktionskapacitet skulle beaktas. Av den totala mängden 322 550 000 kg, som hade tilldelats GSV som A-kvot genom dekret av den 22 april 1986 [13], omfördelades 257 330 000 kg till ISI. Av B-kvoten omfördelades 50 890 000 kg av den totala mängden 60 070 000 kg till detta företag.

18. Cavarzere och Saccarifera ifrågasatte dekretet av den 11 augusti 1986 genom talan som har väckts vid förvaltningsdomstol. De gjorde särskilt gällande att det hade antagits efter den tidsgräns som har fastställts i det gemenskapsrättsliga regelverket för omfördelning av kvoter.

19. Cavarzere och Saccarifera ifrågasatte även dekretet av den 27 februari 1987 (kungjort den 16 mars) [14], i vilket kvoterna för regleringsåret 1987/88 fastställdes. I detta dekret justerades inte de kvoter som GSV-gruppen genom dekretet av den 11 augusti 1986 hade tilldelats för det föregående regleringsåret, medan kvoterna för konkurrerande företag höjdes. Cavarzere och Saccarifera gjorde gällande att fristerna inte hade respekterats och att de kvantitativa gränser som har fastställts genom gemenskapens bestämmelser för att använda "handlingsutrymmet" vid fördelningen av kvoter hade överträtts.

20. Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio ogillade den delen av talan som riktade

12 — GURI nr 191 av den 19 augusti 1986.

13 — GURI nr 102 av den 5 maj 1986.

14 — GURI nr 62 av den 16 mars 1987.

sig mot dekreten av den 11 augusti 1986 och den 27 februari 1987 [15].

21. På grundval av rådets förordning (EEG) nr 1107/88 av den 25 april 1988 om ändring av förordning nr 1785/81 [16], och med tillämpning av det "handlingsutrymme" som har tillerkänts staterna fördelades därutöver kvoterna för sockerproduktionen för regleringsåret 1988/89 och minskades de produktionskvoter som avsåg företagen Cavarzere och Saccarifera, genom ett dekret av den 30 juni 1988 [17]. Dekretet ogiltigförklarades av Tribunale Amministrativo Regionale genom dom nr 1245/91 med motiveringen att fristen för att utöva "handlingsutrymmet" i fråga om kvoterna enligt artikel 25.2 i förordning nr 1785/81 hade löpt ut vid tidpunkten för dekretet.

22. Samtliga tre ovan nämnda avgöranden av Tribunale Amministrativo Regionale har överklagats till Consiglio di Stato, som har begärt att domstolen skall meddela förhandsavgörande beträffande sex frågor. Jag skall pröva dessa i tur och ordning.

Beträffande den första frågan: Är den frist som har fastställts i artikel 7 i förordning nr 193/82 för en medlemsstats ianspråktagande av det "handlingsutrymme" som anges i artikel 25.2 i förordning nr 1785/81 slutgiltig?

23. Den rörelsemarginal som medlemsstaterna förfogar över med stöd av artikel 25 i förordning nr 1785/81 bekräftas av artikel 1.4 i förordning nr 934/86 [18], som bara har inneburit obetydliga ändringar av den tidigare omnämnda artikeln 25.2. Förordning nr 1107/88 har varken ändrat eller upphävt artikel 25 som därför alltjämt gäller [19]. Härav följer att medlemsstaterna under regleringsåren 1986/87, 1987/88 och 1988/89, vilka tvisten vid den nationella domstolen gäller, kunde ta rörelsemarginalen i anspråk.

24. Sista datum för att utöva denna befogenhet har fastställts till den 1 mars genom artikel 7 i förordning nr 193/82, i vilken det införs en allmän regel utan hänvisning till något bestämt regleringsår. Med avvikelse från denna bestämmelse har artikel 1 i kommissionens förordning (EEG) nr 1662/86 av den 29 maj 1986 [20] inneburit att fristen har flyttats fram till den 1 juli 1986 endast i vad avser regleringsåret 1986/87.

15 — Domar nr 1737/87, 17/89 och 16/89.

16 — EGT nr L 110, s. 20.

17 — GURI nr 187 av den 10 augusti 1988.

18 — Tidigare omnämnd i fotnot 8.

19 — Se artikel 1.5 i förordning nr 1107/88, i vilken artikel 25 citeras.

20 — Förordning om fastställelse av övergångsregler för omfördelning av kvoter i sockersektorn (EGT nr L 145, s. 41).

25. De omtvistade dekreten har alla tillkommit *efter* utgången av den tidsfrist som har angivits i gemenskapens bestämmelser. Dekretet av den 11 augusti 1986 skulle ha kungjorts före den 1 juli 1986, det av den 27 februari 1987, som kungjordes den 16 mars 1987, skulle ha kungjorts före den 1 mars 1987 och det av den 30 juni 1988, som kungjordes den 10 augusti 1988, skulle ha kungjorts före den 1 mars 1988.

26. Det är mot denna bakgrund som domstolen ombeds att ta ställning till den slutgiltiga eller "tvingande" karaktären av tidsfristen den 1 mars (eller den 1 juli för året 1986).

27. Det bör redan inledningsvis sägas att jag anser att dessa frister är bindande för medlemsstaterna, som inte har befogenhet att ensidigt ändra dem.

28. Det förhåller sig tveklöst så att förseningarna vid antagandet av gemenskapens bestämmelser har vållat medlemsstaterna och aktörerna svårigheter.

29. Låt mig ta exemplet med regleringsåret 1988/89. Förordning nr 1107/88 utesluter inte tillämpning av artikel 25 i förordning nr 1785/81, en artikel som inte har upphävts genom förordningen [21]. Artikel 23.2 i förordning nr 1785/81 i dess ändrade lydelse enligt artikel 1.5 i förordning nr 1107/88 lyder på följande sätt:

"För regleringsåren 1988/89, 1989/90 och 1990/91 skall, *utan att det påverkar tillämpningen* av artiklarna 24.1a och 25, A- och B-kvoterna för de sockerproducerande och isoglukosproducerande företagen vara lika med de kvoter som de tilldelats för regleringsåret 1987/88" [22].

30. Det följer härav att medlemsstaterna tillerkändes ett handlingsutrymme för regleringsåret 1988/89 utan att likväl tidsgränsen den 1 mars, som medlemsstaterna inte hade möjlighet att beakta, ändrades.

31. Samtidigt var förordning nr 1107/88 enligt ordalydelsen av artikel 2.2 i förordningen inte tillämplig förrän den *1 juli 1988*.

21 — Se artikel 1.5 i förordning nr 1107/88.

22 — Min kursivering. Se även artikel 1.2 i förordning nr 934/86.

32. Härav framgår att det föreligger en motsättning mellan denna senare artikel — som gjorde det omöjligt för medlemsstaterna att utöva handlingsutrymmet regleringsåret 1988/89 — och den ändrade lydelsen av artikel 23.2 första stycket i förordning nr 1785/81, vilken inte uteslöt tillämpning av artikel 25 för samma regleringsår.

33. Det står inte desto mindre av följande tre anledningar klart att fristen den 1 mars som har fastställts i artikel 7 i förordning nr 193/82 bara kan ändras genom en gemenskapsförordning. För det första har endast gemenskapen behörighet att ändra detta datum. För det andra påbjuder syftet med denna förordning fastställandet av en frist som är tillräckligt avlägsen från regleringsårets början. Slutligen förutsätter rättssäkerhetsprincipen att aktörerna kan förlita sig på det av gemenskapslagstiftaren fastställda datumet den 1 mars. Jag fortsätter med dessa tre punkter.

34. För det första kan detta datum, som har antagits av rådet, bara ändras av rådet eller av kommissionen genom delegation från rådet. Domstolen har i dom av den 16 januari 1979, Nykøbing [23], ansett att:

"eftersom den gemensamma organisationen av marknaden för socker omfattar ... förbindelserna mellan sockertillverkarna och producenterna av sockerbetor, följer därav att detta område, i den mån som det särskilt rör sockerproduktionen, uteslutande omfattas av gemenskapens behörighet på så vis att medlemsstaterna inte längre ensidigt kan ingripa där."

35. Tillstånd för en medlemsstat att ensidigt — och retroaktivt — ändra den frist som har fastställts av rådet skulle betyda slutet för den enhetliga tillämpningen av den gemensamma organisationen av marknaden för socker inom gemenskapen och framför allt strida mot bestämmelserna om fördelning av befogenheter mellan medlemsstaterna och gemenskapen.

36. Att så är fallet visas av att medlemsstaterna år 1986, då förordningen om fördelningen av kvoterna hade antagits sent efter den 1 mars, *genom en förordning av kommissionen* tilläts att med avvikelse från artikel 7 i förordning nr 193/82 utöva sitt handlingsutrymme före den 1 juli 1986 [24]. Fastställandet av detta datum har aldrig delegerats till medlemsstaterna.

37. För det andra förklaras, som kommissionen har påpekat [25], fristen den 1 mars "av nödvändigheten att låta företagen få en frist,

23 — 151/78 (Rec. s. 1, domskäl 17).

24 — Artikel 1.1 i förordning nr 1662/86.

25 — Yttrande, s. 13 i den franska översättningen.

mer exakt mellan den 1 mars och den 30 juni, för att planera sina verksamheter". Det är i synnerhet nödvändigt för dem att veta exakt vilka produktionskvoter som har tilldelats dem för att de före regleringsårets början den 1 juli skall kunna planera köpen av sockerbetor, för att undvika att överskrida kvoterna, vilket skulle beröva sockerföretagen varje prisgaranti och kunna orsaka dem förluster.

38. Dessutom stör ifrågasättandet av datumet den 1 mars den gemensamma marknaden för socker i dess helhet. Det är nämligen inte möjligt att sluta avtal om köp av sockerbetor utan att känna till produktionskvoterna. I artikel 30.1 i förordning nr 1785/81 stadgas att sockerproducenterna skall meddela de kvantiteter sockerbetor som motsvarar A-kvoten, för vilka avtal har ingåtts *före* sådd, det vill säga före mars månad. Om dessa leveransavtal inte har slutits före sådden är sockerproducenterna skyldiga att betala lägst minimipriset för varje kvantitet av sockerbetor som förädlas till socker [26].

39. Rättssäkerhetsprincipen innebär slutligen att kvoterna inte bör kunna ifrågasättas *efter den 1 mars* i fall där företagen inte har underrättats om kvotändring *före* nämnda tidpunkt. Denna princip gör sig desto mer gällande då omfördelningarna av kvoter kan vara obegränsade. Beträffande gemenskapens åtgärder har domstolen ansett att:

"... även om rättssäkerhetsprincipen i allmänhet förbjuder att en gemenskapsrättsakt ges giltighet från en tidpunkt som ligger före lagens kungörelse, kan detta rent undantagsvis tillåtas då det mål som skall uppnås kräver det och då berättigade förväntningar hos berörda parter vederbörligen beaktats" [27].

40. Jag konstaterar att det dekret som år 1988 minskade Cavarzeres och Saccariferas kvoter antogs dagen före (den 30 juni) regleringsårets början (den 1 juli) och kungjordes den 10 augusti, då regleringsåret redan sedan länge hade inletts.

41. Därav följer att Italiens ianspråktagande av rörelsemarginalen efter den 1 juli 1986 (dekret av den 11 augusti 1986) för regleringsåret 1986/87 och efter den 1 mars för regleringsåren 1987/88 och 1988/89 (dekret av den 27 februari 1987 och den 30 juni 1988) stred mot artikel 7 i förordning nr 193/82 och artikel 1 i förordning nr 1662/86.

26 — Artikel 30.2 i förordning nr 1785/81.

27 — Punkt 11 i dom av den 16 februari 1982, Rumi mot kommissionen (258/80, Rec. s. 487).

Beträffande den andra och den tredje frågan som jag omformulerar på följande sätt: "Är endast artikel 2 i förordning nr 193/82 tillämplig i fråga om omfördelningen av kvoter vid sammanslagningar eller försäljningar av företag? Kan medlemsstaterna dessutom samtidigt använda det 'handlingsutrymme' som anges i artikel 25.2 i förordning nr 1785/81?"

42. Dessa båda befogenheter som har tillerkänts medlemsstaterna har olika mål — å ena sidan att möjliggöra en strukturell anpassning av industrin för förädling, sockerbets- och sockerrörsodling under perioden för tillämpning av kvoter, å andra sidan att beakta följderna av sammanslagningar eller försäljningar av företag. De avser också olika förfaranden. Å ena sidan är Italiens rörelsemarginal obegränsad då omstruktureringsplaner skall sättas i verket, å andra sidan fördelar medlemsstaten kvoterna i förhållande till de kvantiteter av sockerproduktionen som övertas eller avstås. De har även olika villkor för frister. I det första fallet skall fördelningen av justerade kvoter göras före den 1 mars för att äga tillämpning det påföljande regleringsåret, i det andra fallet inträder befogenheten under pågående regleringsår då sammanslagningen eller försäljningen sker mellan den 1 juli ett år och den 31 januari följande år.

43. Det följer härav att tillämpning av artikel 2 i förordning nr 193/82 inte utesluter tillämpning av artikel 25.2 i förordning nr 1785/81 *såvida tillämpningsvillkoren i den förordningen är uppfyllda*, och i synnerhet villkoren för fristen. Man noterar i detta hänseende att det i artikel 25.2 andra stycket i förordning nr 1785/81 preciseras att: "Den begränsning till 10 procent ... skall inte gälla i Italien ... i de fall omfördelningen av kvoterna sker på grundval av planer för en omstrukturering ..., *i den utsträckning det är nödvändigt för att möjliggöra genomförandet av dessa planer*" [28].

44. Det följer av detta att en medlemsstat på samma gång kan sätta i verket en plan för omstrukturering av sin sockerindustri med tillämpning av artikel 25.2 i förordning nr 1785/81 och företa en omfördelning av kvoter till följd av en försäljning eller sammanslagning av företag genom tillämpning av artikel 2 i förordning nr 193/82.

Beträffande den fjärde frågan: Medger rörelsemarginalen som har tillerkänts medlemsstaterna i artikel 25.2 första stycket i förordning nr 1785/81 en maximal minskning med sammantaget 10 procent på A- och B-kvoterna, eller medger den en minskning med 10 procent av varje kvot?

45. Det förefaller inte som om denna artikel har ägt tillämpning på de omtvistade dekre-

28 — Min kursivering.

ten. Även om Consiglio di Stato inte har uppgivit skälen härför kan den ändå ha ansett att svaret på denna fråga inte är utan intresse för lösningen av den aktuella tvisten.

Beträffande den femte frågan: Vilken kvot skall medlemsstaterna använda som grund för att beräkna rörelsemarginalen om 10 procent, den som har fastställts i det ursprungliga dekretet om fördelning eller den som är resultatet av eventuella fördelningar som har tillagts eller överförts från föregående år och eventuella minskningar på grund av sockerkvantiteter som inte har producerats?

46. Jag konstaterar att det i artikel 25.2 första stycket föreskrivs att "Medlemsstaterna får minska A-kvoten och B-kvoten för vart och ett av de sockertillverkande ... företag ... med en sammanlagd kvantitet som ... inte får överstiga 10 procent av den A-kvot eller av den B-kvot som fastställts för vart och ett av företagen i enlighet med artikel 24". Användningen av den disjunktiva konjunktionen "eller" bevisar att "rörelsemarginalen på 10 procent är beräknad för A-kvoten genom att hänföra sig till kvantiteten A och för B-kvoten genom att hänföra sig till kvantiteten B" [29].

48. Det följer av artikel 25.2 första stycket i förordning nr 1785/81 att marginalen om 10 procent allt efter omständigheterna beräknas antingen på den A-kvot eller på den B-kvot som har fastställts i enlighet med villkoren i artikel 24. Den är därför grundad på det nationella beslut som fördelar A- och B-baskvantiteterna mellan sockertillverkare som är etablerade inom medlemsstatens territorium. I frånvaron av andra bestämmelser skall statens handlingsutrymme utövas, inte på den *teoretiska kvoten* utan på den kvot som *verkligen* har tilldelats det berörda företaget. Följaktligen finns det inget som hindrar medlemsstaten att beakta ytterligare fördelningar som har överförts från föregående år eller att från grundkvoten göra avdrag för de kvantiteter socker som inte har producerats.

Beträffande den sjätte frågan: Vad avses med "planer för en omstrukturering"? Avses planer på nationell nivå eller på regional eller lokal nivå?

47. A-kvoterna och B-kvoterna skall inte sammanblandas. Jag har noterat att de tillhör olika system [30] och inte är fungibla.

49. Denna fråga har väckt stort intresse i Italien eftersom det bara är "på grundval av

29 — Kommissionens yttrande, punkt 12.
30 — Se artikel 24 i förordning nr 1785/81.

planer för en omstrukturering inom sockerbets- och sockerrörsodlingen och sockertillverkningen i det berörda området" [31] som medlemsstaten kan företa obegränsade omfördelningar.

50. Jag anser att det framgår av själva ordalydelsen av artikel 25.2 andra stycket i förordning nr 1785/81 — vilket vinner stöd av fjortonde övervägandet i ingressen till denna förordning — att dessa planer skall gälla omstrukturering av sockersektorn i ett särskilt avgränsat område eller en särskilt avgränsad geografisk zon, med förbehållet att dessa planer självfallet skall avse sockertillverkare.

51. Jag föreslår därför att domstolen besvarar frågorna på följande sätt:

— Artikel 7 i rådets förordning (EEG) nr 193/82 av den 26 januari 1982 om allmänna bestämmelser för omfördelning av kvoter inom sockersektorn och artikel 1 i kommissionens förordning (EEG) nr 1662/86 av den 29 maj 1986 om fastställelse av övergångsbestämmelser för överföring av kvoter i sockersektorn skall tolkas så att en medlemsstat inte har befogenhet att ensidigt ändra de datum som har fastställts i dessa förordningar för medlemsstaternas utövande av det "handlingsutrymme" som har angivits i artikel 25 i rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker.

— Tillämpningen av artikel 2 i förordning (EEG) nr 193/82, som medger ändringar av A- och B-kvoterna i anledning av sammanslagningar eller försäljningar av sockerföretag, utesluter inte det samtidiga ianspråktagandet av samma företag av det handlingsutrymme som har tillerkänts medlemsstaterna genom artikel 25 i förordning (EEG) nr 1785/81, under förutsättning att tillämpningsvillkoren i förordningarna är uppfyllda.

— Artikel 25.2 andra stycket i förordning nr 1785/81 skall tolkas så att medlemsstaterna kan minska A-kvoten och B-kvoten samtidigt med 10 procent av varje kvot.

31 — Artikel 25.2 andra stycket.

— Den rörelsemarginal om 10 procent som föreskrivs i artikel 25.2 i förordning (EEG) nr 1785/81 gäller de kvoter som *verkligen* har tilldelats företaget med beaktande av eventuella ändringar som har inträffat efter det nationella beslutet om fördelning av kvoterna.

— Begreppet "planer för en omstrukturering" enligt artikel 25.2 andra stycket i förordning (EEG) nr 1785/81 gäller en omstrukturering i ett särskilt avgränsat område eller en särskilt avgränsad geografisk zon.